

Josep Huguet, diputat al Parlament de Catalunya, impulsa l'anomenada tercera via en la greu crisi d'ERC, juntament amb Joan Ridaó i Jordi Portabella. Exigeix professionalitat a la resta de dirigents del partit independentista i un pacte previ al congrés.

"No cal que hi hagi secretari general"

Huguet va viure un traumàtic Congrés de Lleida del 1989 —que va significar la defenestració de Joan Hortalà i l'inici de l'etapa Colom— enquadrat en el sector de Josep-Lluís Carod Rovira. Ja aleshores va fer un important paper de mitjancer en favor d'un pacte Colom-Carod que permetés de desbançar Hortalà. Després es distancià de Carod i es convertí en el principal inspirador de la línia ideològica del partit independentista, i de molts dels discursos dels seus principals dirigents. Ara, després d'haver format part del nucli més acostat a Àngel Colom, vol obrir amb uns altres diputats d'ERC (Ridaó i Portabella) una tercera via que té un objectiu principal: evitar la trencadissa.

—*Quina diagnosi fa de la situació actual del partit?*

—Passem el moment més delicat després del Congrés de Lleida. I no hauria de ser així. De fet, hauríem de viure una crisi de creixement, però la sensació és que anem cap a una crisi de confrontació. I d'un congrés de confrontació, no en surt res de bo. És per això que nosaltres hem optat per la via de forçar la negociació entre les parts.

—*Parlen d'integració, de diàleg, de consens, però això sovint són paraules buides. Què proposen concretament?*

—Nosaltres creiem que, a aquesta crisi de partit adolescent, hem de ser capaços de donar-hi una sortida adulta. La crisi és, sobretot, una crisi de gestió, és a dir, d'anar més o menys d'acord amb la forma de portar el partit del secretari general. No veig, per ara, cap mena de debat polític de fons. Més aviat es discuteixen qüestions de forma i d'imatge. Qüestions tàctiques. Bé, aquest és un problema de direcció, i és natural que la solució surti de la direcció. Per tant, el que jo i alguns altres companys diem és que no seria responsable arri-

bar a un congrés a cor obert per debatre un nom o un altre, o per discutir sobre com s'ha gestionat el partit. Seria poc responsable i poc professional. Aquí hi ha una sèrie de senyors que cobrem de la política, que som professionals de la política, i que tenim l'obligació de solucionar nosaltres, abans del congrés, aquestes qüestions de gestió. Per això ens paguen, per solu-

cionar els problemes, i no per passar la patata calenta a la militància ni per oferir-nos en espectacle als mitjans de comunicació. En cas contrari ens trobaríem en la situació dels generals que no tenen el valor d'encarar-se directament a la guerra i envien la tropa de soldats a fer-se trossejar. Hem de donar exemple, com n'han donat uns altres partits, que amb conflictes molt més importants que no pas el nostre, perquè són de fons ideològic, han arribat a pactar les ponències prèvies i, en algun cas, fins i tot la secretaria, abans del congrés. I si han hagut d'endarrerir el congrés, ho han fet, com ara Iniciativa. És un problema de professionalitat, amb totes les lletres. Serà la revàlida d'aquests polítics joves que hem liderat ERC del 89 ençà. Cal fer els passadissos que calgui i arribar a uns acords que ratifiquin la permanent, el consell executiu i el consell nacional.

—*Quin contingut han de tenir aquests acords?*

—Per nosaltres els noms són secundaris. Aportem algunes idees a la discussió. Hi ha un primer bloc que és el model de gestió. Per exemple, es podria fer alguna reforma dels estatuts que propiciés que la permanent o l'executiu tinguessin més decisió sobre qüestions internes del dia a dia, com el personal interior, les finances o la delegació de funcions, i externes, com la tàctica que cal seguir en cada moment, la imatge pública a donar, etc. És molt important que l'Àngel Colom, la Pilar Rahola, o qui sigui, quan fan una con-

"Aquí hi ha una sèrie de senyors que cobrem de la política, som professionals, i ens paguen per solucionar els problemes, no per passar la patata calenta a la militància ni per oferir-nos en espectacle als mitjans de comunicació."

ferència de premsa sobre un tema important hi diguin el que ha debatut prèviament la permanent. Un altre punt a estudiar és el de les incompatibilitats, però pensant en futures eleccions, no pas amb efectes immediats. Hem de mirar d'evitar l'acumulació de càrrecs en una sola persona.

El segon gran bloc de discussió és pròpiament estratègic. Aquí es podrien donar curiositats com aquesta: famílies que ara apareixen enfrontades per qüestions de gestió, segur que si es fes un debat polític a fons no coincidirien. Hi ha fissures que travessen transversalment les famílies. Són famílies molt poc compactes ideològicament, creades bàsicament com a reacció a problemes de gestió. Els temes político-estratègics són els que la militància ha de debatre en un congrés. Nosaltres proposem que s'hi parli del municipalisme, del sindicalisme nacional, de la relació entre el partit i les entitats que es mouen en el camp del sobiranisme..., i volem que s'aprofundeixi en la declaració ideològica del partit amb l'objectiu d'evitar oscil·lacions tàctiques. No podem fer la impressió que un dia som carn i ungla amb CiU i a punt de fer un pacte de govern i que l'endemà estem disposats a prescindir de les sigles del partit per fusionar-nos en una olivera. També penso que durant aquests anys, potser per la nostra procedència, hem hagut de demostrar que érem molt assenyats i molt institucionals, i anàvem tots encorbatats, però ara vénen uns anys difícils per a les classes populars, i ERC hauria d'anar al davant de les mobilitzacions. Hem de recuperar el carrer.

—*Quina estratègia de Països Catalans proposeu?*

—Aquí, potser caldria fer-hi un retoc. ERC no pot renunciar a la seva presència a tota la nació, perquè hi ha una colla de gent que volen ser-hi. Si hi ha valencians que volen ser d'ERC ningú no els ho pot negar. Ara bé, no els fem estavellar, perquè si aquí ja costa de vendre el nostre producte, imagina't al País Valencià! Allà, hi hem de tenir una política tàctica de suma, d'unitat, de fer país, de conscienciació. Cal donar sortides polítiques als militants de la perifèria, perquè, si no, se'ns cremaran en quatre dies. Per tant, hem de fer-hi una tàctica de front, perquè en un territori amb consciència nacional baixa i sense una burgesia nacional que actuï com a tal, el model és el de Galícia i les Canàries: model frontista. Al País Valencià, a les Illes i a Catalunya Nord l'esquerra nacional té l'obligació de crear el front per atreure sectors de les capes mitjanes i fins i tot de centre-dreta amb vista a formar un bloc nacional. Aquesta és la tasca històrica d'un militant d'ERC en aquests llocs.

—*Hi ha temps d'arribar al consens que el seu grup demana, si el congrés es fa dins les dates previstes de darrers de novembre?*

—Personalment crec que el congrés s'hauria d'ajornar, si no hi ha garanties d'arribar-hi amb un consens previ. Encara n'haig de parlar amb les persones que m'acompanyen en l'anomenada tercera via, però de moment avanço que no veig clar si votaré favorablement a convocar el congrés. A primers de setembre començarem la nostra tasca de mobilització de la majoria natural del partit, que segurament és representa-

da per un perfil com el de l'Àngels Coté, del Baix Llobregat. És un quadre històric del partit que va signar la carta crítica dels 229 perquè no veu clares algunes formes de funcionament del partit, però que quan va veure la reacció de Colom li va enviar un telegrama lamentant que plegués i opinant que hauria de continuar. Ara, com que no vol que hi hagi trencadissa, es posa amb nosaltres. Nosaltres buscarem el suport del nombre màxim de gent, perquè si els dirigents no hi posen responsabilitat, potser els militants els en donaran una lliçó al congrés. Aquesta arma, sempre la tenim.

—*Es va equivocar Colom plegant?*

—Jo puc entendre'l com a persona. Tenia una oposició de fronda permanent i n'estava tip; per això va llençar la tovallola. Però com a polític no el puc entendre. Ell té dues coses que el condicionen. Primera, un contracte amb Catalunya que fa sis mesos vam vendre a tot el país, i per tant ha de continuar perquè

"No podem fer la impressió que un dia som carn i ungla amb CiU i a punt de fer-hi un pacte de govern i que l'endemà estem disposats a prescindir de les sigles per fusionar-nos en una olivera."

"Àngel Colom té un contracte amb Catalunya. I per més que el senyor Carod reuneixi cinc-cents militants en un sopar, Colom té un compromís amb 300.000 persones que el van votar perquè fes unes determinades coses."

es deu a uns electors que l'han votat. Té un contracte amb Catalunya, i per més que el senyor Carod reuneixi cinc-cents militants en un sopar, Àngel Colom té un compromís amb 300.000 persones que el van votar perquè fes unes determinades coses. Ha d'aguantar, aguantar fins i tot en els moments difícils. La segona és que ell en un moment donat es va autolimitar el mandat com a secretari general a deu anys, i això s'acabava al 1999. És l'únic secretari general d'un partit català que ho ha fet, i tots ens vam treure el barret. Això vol dir que el postcolomisme començava igualment d'aquí a dos o tres anys, i ell tenia l'obligació de preparar-lo amb calma i tranquil·litat. Pactant i buscant una fórmula de transició que evidentment exigirà una pèrdua de poder real. Això és la cosa més racional i responsable. Com a polític, doncs, no ho ha fet bé.

—*Hi ha d'haver secretari general per força?*

—No necessàriament. Hi ha models com el d'Unió Democràtica, on hi ha un comitè de govern, amb un president i un portaveu, que fins i tot no té perquè ser únic, que pot ser rotatiu. Tothom veu el portaveu com la persona que parla en nom d'UDC, però la veritat és que el portaveu passa abans per l'adreçador del comitè de govern. En la dimensió actual, i tenint en compte que algunes cares s'han cremat, per poder ser secretari general, crec que l'oportunitat d'una direcció col·legia-

"Les masses andaluses voten partits progressistes que abonen la via del subsidi, un model de dependència andalusa respecte a Espanya. Ser socialista a Andalusia és contradictori amb ser-ho a Catalunya."

da sense secretari general es posarà damunt la taula. No ens tanquem a cap possibilitat.

—*Es partidari d'una aliança dels partits d'esquerra per desbancar Jordi Pujol?*

—El PSC encara té les dues ànimes partides i em penso que no sortirà d'aquí. No saben si volen ser alternativa a Espanya o alternativa a Catalunya. I totes dues coses són incompatibles, es tracta d'una contradicció insalvable. Si volen ser alternativa espanyola, hauran d'agafar la bandera pseudosolidarista i practicar aquell espanyolisme que dóna tants vots a Espanya, però que en fa perdre a Catalunya. És la via Borrell, i possiblement la temptació de Serra. Si agafen aquest camí, que no comptin amb nosaltres per a cap altra història. L'altra via és l'alternativa catalana, que vol dir posar-se en primera línia en defensa dels treballadors i de les classes populars de Catalunya. I això té contradiccions amb l'estat espanyol, perquè els in-

teressos immediats dels treballadors de Catalunya no són els mateixos que els d'aquells que a Andalusia paren la mà, per exemple. Les masses andaluses voten partits progressistes andaluses que abonen la via del subsidi, un model de dependència andalusa respecte a Espanya. Per tant, ser socialista a Andalusia és contradictori amb ser-ho a Catalunya.

Eduard Voltas